

ספר
ספורי הזוהר

מֶלֶקֶט מְכַל סִפְרֵי הַזוהַר הַקָּדוֹשׁ
לְתַנַּא הָאֲלוּקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי זִינְע"א
עִם תְּרַגּוּם לְשׁוֹן הַקּוּדֶשׁ

פְּרֻשֵׁת נַח

יוֹצֵא לְאוּר בְּהוֹצָאָה שְׁנֵיָה עַל יָדֵי
"מְכַעַל הַזוהַר הָעוֹלָמִי"
בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תוֹבב"א,
חֲדָשׁ חֲשׁוֹן תַּשַּׁע"ב לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

פּוֹשֵׁת

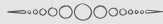
נְהַ

ספּוּרֵי הַזוֹהַר

תִּכְן עֵינַיִם

♦ מַעֲלַת לְמוֹד תּוֹרָה לְשִׁמָּה ♦ פְּטִירַת רַבִּי אֶלְיעֶזֶר
 ♦ הַגְּדוֹל ♦ בְּטוֹל הַמַּגְפָּה עַל יְדֵי אֲמִירַת הַקְּטָרַת ♦

בס"ד, הנני הקטן להצטרף שהגאולה לא יכולה לבא בלי לימוד
 בתיקוני הזוהר, ויהי רצון שכ"ק האדמו"ר שליט"א לפרסם ברבים
 שבזכותו נזכה לישועה בקרוב אכיה"ר.

הצעיר יחיאל אבוחצירא רמלה

בן כ"ק אמו"ר רבי יצחק אבוחצירא

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגשטערן שליט"א המובא
 בסיפורי הזוהר השלם עמוד רמ"ג.

מַעֲלַת לַמּוֹד תּוֹרָה לְשִׁמּוּהָ

(סתרי תורה לך לך פ"ח ע"א וע"ב)
רַבִּי אַבָּא כִּד אָתָּא מְהֵתָם, הָוָה מַכְרִיז
מָאן בְּעֵי עוֹתָרָא וּמָאן בְּעֵי אוֹרְכָא
דְּחֵי בְּעַלְמָא דְאַתִּי יִתִּי וַיִּשְׁתַּדַּל
בְּאוֹרֵייתָא. הוּוּ מִתְכַּנְּשִׁין כּוֹלֵי עַלְמָא
לְגַבִּיהָ.

מַעֲלַת לַמּוֹד תּוֹרָה לְשִׁמּוּהָ

(סתרי תורה לך לך פ"ח ע"א וע"ב)
כְּשָׁבָא מִשָּׁם רַבִּי אַבָּא, הָיָה מַכְרִיז: מִי
 רוֹצֵה עֹשֶׂר וּמִי רוֹצֵה אַרְךָ חַיִּים
 בְּעוֹלָם הַבָּא, יָבֵא וַיִּשְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה. הָיוּ
 מִתְכַּנְּסִים אֵלָיו כָּל הָעוֹלָם.

רְיוּק חַד הָוָה בְּשִׁיבְבוּתֵיהָ. יוֹמָא חַד אָתָּא
לְגַבִּיהָ, אָמַר לִיה רַבִּי בְּעֵינָא לְמַלְעֵי
בְּאוֹרֵייתָא כְּדִי שְׂיִהְיָה לִי עוֹתָרָא. אָמַר
לִיה הָא וַדָּאִי. אָמַר לִיה מַה שְׂמִיךָ. אָמַר
לִיה יוֹסִי. אָמַר לוֹן לְתַלְמִידוֹי דְּיִקְרוֹן לִיה
רַבִּי יוֹסִי מְאִרֵי דְּעוֹתָרָא וַיִּקְרָא. יְתִיב
וְאִתְעַסַּק בְּאוֹרֵייתָא.

הָיָה רְיוּק אֶחָד בְּשִׁכּוּנָתוֹ. יוֹם אֶחָד בָּא
 אֵלָיו. אָמַר לוֹ: רַבִּי, אֲנִי רוֹצֵה לְעַסֵּק
 בַּתּוֹרָה כְּדִי שְׂיִהְיָה לִי עֹשֶׂר. אָמַר לוֹ: הִנֵּה
 וַדָּאִי. אָמַר לוֹ: מַה שְׂמִיךָ? אָמַר לוֹ: יוֹסִי.
 אָמַר לְתַלְמִידוֹי שְׂיִקְרָאוּ לוֹ רַבִּי יוֹסִי בַּעַל
 הָעֹשֶׂר וְהַכְּבוֹד. יָשַׁב וְהִתְעַסַּק בַּתּוֹרָה.

לְיוֹמִין הָוָה קָאִים קַמֵּיהָ, אָמַר לִיה רַבִּי
אֵן הוּא עוֹתָרָא. אָמַר שְׂמַע מִינָהּ
דְּלֹא לְשֵׁם שְׂמִים קָא עֲבִיד, וְעָאֵל
לְאֲדָרְיָה, שְׂמַע חַד קָלָא דְּהָוָה אָמַר לֹא
תַּעֲנִישִׂיהָ (תּוֹב לְגַבִּיהָ) דְּגַבְרָא רַבָּא לִיהוּי. תַּב
לְגַבִּיהָ, אָמַר לִיה תִּיב בְּרִי תִיב וְאַנָּא
יְהִיבְנָא לָךְ עוֹתָרָא.

לְיוֹמִים הָיָה עוֹמֵד לְפָנָיו. אָמַר לוֹ: רַבִּי,
 אִיפֵּה הָעֹשֶׂר? אָמַר: נִשְׁמַע מִזֶּה
 שְׂלֹא עָשָׂה לְשֵׁם שְׂמִים. נִכְנַס לְחֻדְרוֹ,
 שְׂמַע קוֹל אֶחָד שְׂהִיָּה אוֹמֵר: אֵל תַּעֲנִישׁ
 אוֹתוֹ [שׁוֹב אֵלָיו], שְׂיִהְיָה אִישׁ גְּדוֹל. שָׁב
 אֵלָיו. אָמַר לוֹ: שָׁב, בְּנִי, שָׁב, וְאַנִּי נוֹתֵן לָךְ
 עֹשֶׂר.

אֲדָהָכִי אָתָּא גַבְרָא חַד וּמָאנָא דְּפִז
בִּידֵיהָ, אֶפְקִיה וּנְפַל נְהוֹרָא
בְּבֵיתָא. אָמַר לִיה רַבִּי בְּעֵינָא לְמוֹזְכִי
בְּאוֹרֵייתָא וְאַנָּא לֹא זְכִינָא, וּבְעֵינָא מָאן
דְּיִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא בְּגִינִי. דְּהָא אֵית לִי
עוֹתָרָא סְגִי דְּקָא שְׂבַק לִי אַבָּא, דְּכַד יְתִיב
עַל פְּתוּרְיָה הָוָה מְסַדֵּר עֲלֵיהָ תְּלִיסַר פְּסִי
מְאֵלִין. וּבְעֵינָא לְמוֹזְכִי בְּאוֹרֵייתָא וְאַנָּא
יְהִיבְנָא עוֹתָרָא.

בִּינְתִים בָּא אִישׁ אֶחָד וּכְלִי שֶׁל פִּז בִּידוֹ.
 הוֹצִיא אוֹתוֹ וְנָפַל אוֹר בְּבֵית.
 אָמַר לוֹ: רַבִּי, אֲנִי רוֹצֵה לְזַכּוֹת בַּתּוֹרָה
 וְאַנִּי לֹא זְכִינִי, וְרוֹצֵה מִי שְׂיִשְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה
 בְּשִׁבְלִי, שְׂהִרִי יֵשׁ לִי עֹשֶׂר רַב שְׂהִשְׁאִיר
 לִי אָבִי, שְׂכַאֲשֶׁר יָשַׁב עַל שְׁלַחְנוֹ הָיָה
 מְסַדֵּר עֲלָיו שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר כּוֹסוֹת מְאֵלוֹ,
 וְאַנִּי רוֹצֵה לְזַכּוֹת בַּתּוֹרָה וְאַנִּי נוֹתֵן עֹשֶׂר.

אָמַר לִיהוָה לְאוֹתוֹ הַרוּק: תִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, וְזֶה נוֹתֵן לָךְ עֹשֶׁר. נִתֵּן לוֹ אוֹתוֹ הַכּוֹס שֶׁל הַפֶּז. קָרָא עָלָיו רַבִּי אֲבָא: (אִיּוֹב כח) לֹא יַעֲרֹכְנָה זֶהָב וְזָכוּכִית וּתְמוֹרֶתָה כְּלֵי פֶז. יֵשֵׁב וְלִמַּד בַּתּוֹרָה, וְהֶאֱדָם הֵהוּא הִיָּה נוֹתֵן לוֹ עֹשֶׁר.

לְיָמִים נִכְנָסָה חֲמִידַת הַתּוֹרָה לְמַעֲוֵי. יוֹם אֶחָד הִיָּה יוֹשֵׁב וְהִיָּה בּוֹכָה. מִצָּא אוֹתוֹ רַבּוֹ שֶׁהִיָּה בּוֹכָה. אָמַר לוֹ: עַל מָה אֲתָה בּוֹכָה? אָמַר לוֹ: וְמָה אֲנִי מִזְנִיחַ אֶת חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא בְּשִׁבִיל זֶה? אֲנִי רוֹצֵה אֶלָּא לְזָכוּת אֶצְלִי. אָמַר: עֲכָשׁוּ מִזֶּה נִשְׁמָע שֶׁהִנֵּה עֹשֶׂה לְשֵׁם שְׁמַיִם.

קָרָא לְאוֹתוֹ הָאִישׁ, אָמַר לוֹ: טַל אֶת עֹשֶׁרְךָ וְתֵן אוֹתוֹ לִיתּוֹמִים וְעַנְיִים, וְאֲנִי נוֹתֵן לָךְ חֶלֶק יֵתֵר בַּתּוֹרָה בְּכֹל מָה שֶׁאֲנִי לוֹמֵד. הִחְזִיר לוֹ רַבִּי יוֹסִי אוֹתוֹ הַכּוֹס שֶׁל פֶּז, וְעַד הַיּוֹם לֹא סָר שְׁמוֹ, וּמִבְּנֵי בֶן פְּזִי, וְהִיָּנוּ רַבִּי יוֹסִי בֶן פְּזִי, וְזָכָה לְכַמּוֹה תּוֹרָה הוּא וּבְנָיו [מִשׁוּם שֶׁלִּמַּד תּוֹרָה]. שָׁאִין לָךְ שֶׁכָּר טוֹב בְּעוֹלָם כְּמִי שֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה וּמְקַיֵּם אוֹתָהּ.

פְּטִירַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל

(זוהר וירא צו ע"ב צ"ט ע"א)
שָׁנָו רְבוּתֵינוּ, כְּשִׁחְלָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, אוֹתוֹ יוֹם עָרַב שַׁבַּת הָיָה, וְהוֹשִׁיב לִמְיֵנוּ אֶת הוֹרְקֵנוּס בְּנוֹ, וְהִיָּה מְגַלֵּה לוֹ עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, וְהוּא לֹא הִיָּה מְקַבֵּל דָּבָר בְּדַעְתּוֹ שֶׁחָשַׁב שֶׁמְטַרְף בְּדַעְתּוֹ הִיָּה. כִּיּוֹן שֶׁרָאָה שֶׁדַּעַת אָבִיו מִתְיַשְׁבֵּת עָלָיו,

אָמַר לִיהוָה לְהֵהוּא רוּק תִּשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא וְדָא יְהִיב לָךְ עוֹתְרָא, יְהִיב לִיהוָה הֵהוּא כְּסָא דְפֶז. קָרָא עָלָיה רַבִּי אֲבָא (אִיּוֹב כח) לֹא יַעֲרֹכְנָה זֶהָב וְזָכוּכִית וּתְמוֹרֶתָה כְּלֵי פֶז. יְתִיב וְלַעֲא בְּאוֹרֵייתָא וְהֵהוּא בֵּר נֶשׁ הָיָה יְהִיב לִיהוָה עוֹתְרָא.

לְיוֹמִין עָאֵל חֲמִידוֹ דְּאוֹרֵייתָא בְּמַעֲוֵי. יוֹמָא חַד הָיָה יְתִיב וְהוּהוּ בְּכִי. אֲשַׁכְחִיה רַבִּיהַ דְּהוּהוּ בְּכִי, אָמַר לִיהוָה עַל מָה קָא בְּכִית. אָמַר לִיהוָה וְמָה מִנְחָנָא חַיֵּי דְעֵלְמָא דְאַתִּי בְּגִין הָאִי, לֹא בַעֲיָנָא אֶלְא לְמִזְכְּרֵי לְגַבְאִי. אָמַר הַשְׁתָּא שְׁמַע מִיָּנָה דְהָא לְשֵׁם שְׁמַיִם קָא עֲבִיד.

קָרָא לִיהוָה לְהֵהוּא גְבָרָא, אָמַר לִיהוָה טוֹל עוֹתְרָךְ וְהִיב לִיהוָה לִיתְמֵי וְלְמִסְכְּנֵי, וְאֲנָא יְהִיבָנָא לָךְ חוֹלַק יֵתִיר בְּאוֹרֵייתָא בְּכֹל מָה דְאַנְוִן לְעָאֵן. אֲהַדְרִי לִיהוָה רַבִּי יוֹסִי הֵהוּא כְּסָא דְפֶז, וְעַד יוֹמָא לֹא אֲעֲדִי שְׁמִיָּה, וּמִן בְּנוֹי בֶן פְּזִי, וְהִיָּנוּ רַבִּי יוֹסִי בֶן פְּזִי, וְזָכָה לְכַמּוֹה אוֹרֵייתָא הוּא וּבְנָיו (בְּגִין דְּלַעֲא בְּאוֹרֵייתָא). דְּלִית לָךְ אֲגַר טַב בְּעֵלְמָא כְּמָאֵן דְּלַעֲי בְּאוֹרֵייתָא וּמְקַיֵּמָהּ.

פְּטִירַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל

(זוהר וירא צו ע"ב צ"ט ע"א)
תִּנּוּ רַבָּנָן כְּשִׁחְלָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, הֵהוּא יוֹמָא עָרַב שַׁבַּת הָיָה, וְאוֹתִיב לִמְיֵיָה הוֹרְקֵנוּס בְּרִיָּה, וְהוּהוּ מְגַלֵּי לִיהוָה עֲמֻקּוֹתָא וּמִסְתָּרָתָא, וְהוּא לֹא הוּהוּ מְקַבֵּל בְּדַעְתֵּיהַ מְלִיָּא, דְּחָשִׁיב כְּמִטוֹרְף בְּדַעְתֵּיהַ הוּהוּ. כִּיּוֹן דְּחָמָא דְּדַעְתָּא דְּאָבוּי מִתְיַשְׁבָּא

קבל מִמֶּנּוּ מָאָה וּתְמוּנִים וְתִשְׁעַ סוּדוֹת
עֲלִיּוֹנִים.

כְּשֶׁהֲגִיעַ לְאַבְנֵי שֵׁשׁ שְׁמַתְעָרְבִים בְּמִים
הָעֲלִיּוֹנִים, בְּכָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
וּפְסֵק לֹאמַר. אָמַר, עֲמוּד שֵׁם בְּנֵי. אָמַר לוֹ,
אָבָא, לָמָּה? אָמַר לוֹ, אֲנִי רוּאָה שְׁאֲנִי
מִמַּהֲרָ לְחַלֵּף מִן הָעוֹלָם. אָמַר לוֹ, לָךְ
וְאָמַר לְאַמְרָ שְׁתַּעֲלֶה אֶת הַתְּפִלִּין שְׁלִי
לְמָקוֹם עֲלִיוֹן, וְאַחֲרַי שְׁאֶסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם,
וְאַבָּא לְכָאן כְּדִי לְרְאוֹת אוֹתָם. לֹא תִבְכּוּ,
שֶׁהֵם קְרוּבִים עֲלִיּוֹנִים וְלֹא תַחֲתוֹנִים,
וְדַעַת בְּנֵי אָדָם לֹא מְשִׁיגָה אוֹתָם.

עַד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, נִכְנְסוּ חֲכָמֵי הַדּוֹר
לְבַקֵּר אוֹתָם, וְקָלַל אוֹתָם עַל שֶׁלֹּא
בָּאוּ לְשִׁמּוֹשׁ אוֹתוֹ, שֶׁשְׁנִינּוּ, גְּדוּלָּה
שְׁמוּשָׁה יוֹתֵר מִלְמוּדָה. עַד שֶׁבָּא רַבִּי
עֲקִיבָא, אָמַר לוֹ, עֲקִיבָא, עֲקִיבָא, לָמָּה
לֹא בָאתָ לְשִׁמּוֹשׁ אוֹתִי [שֶׁהָרִי בָּאָה הָעֵת
לְהַצְרֵף]? אָמַר לוֹ, רַבִּי, לֹא הָיָה לִי פְּנָאִי.
רַתַּח וְאָמַר, אֶתְמַה עֲלִיךָ אִם תְּמוֹת
מִיתַת עֲצָמְךָ. קָלְלוּ שְׁמִיתַתוֹ תִּהְיֶה קֶשֶׁה
מִכָּלֵם.

בְּכָה רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר לוֹ, רַבִּי, תִּלְמִד
אוֹתִי תוֹרָה. פִּתַּח פִּי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בְּמַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה. בָּאָה אִשׁ וְהִקִּיפָה אֶת
שְׁנֵיהֶם. אָמְרוּ חֲכָמִים, נִשְׁמַע מִזֶּה שְׁאִין
אֲנוּ רְאוּיִים וְכִדְאִים לְכָךְ. יֵצְאוּ לְפִתַּח
הַחִיצוֹן וְיִשְׁבוּ שָׁם. הָיָה מַה שֶׁהָיָה, וְהָאִשׁ
הִלְכָה.

וְלַמִּד בְּבִהְרַת עֵזָה שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת הַלְכוֹת
פְּסוּקוֹת, וְלַמִּד אוֹתוֹ מֵאוֹתֵם

עֲלוּי, קָבִיל מִנִּיה מָאָה וּתְמוּנִין וְתִשְׁעָה
רְזִין עֲלֵאִין.

כַּד מִטָּא לְאַבְנֵי שֵׁשׁ דְּמַתְעָרְבִי בְּמִיָּא
עֲלֵאָה, בְּכָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וּפְסֵק
לְמִימֹר, אָמַר קוּם הֵתָם בְּרִי. אָמַר לִיה
אָבָא לָמָּה. אָמַר לִיה חֲזִינָא דְאוּחִית חֲלָף
מִן עֲלָמָא. אָמַר לִיה זִיל וְאִימָא לְאַמְרָ
דְּתַסְתַּלַּק תְּפִלָּאִי בְּאַתֵּר עֲלֵאָה, וּבְתֵר
דְּאַסְתַּלַּק מִן עֲלָמָא וְאִיתִי הָכָא לְמוֹחְמִי
לְהוֹן לֹא תִבְכִּי דְאַנוּן קְרִיבִין עֲלֵאִין וְלֹא
תַתְּאִין וְדַעַתָּא דְבַר נֶשׁ לֹא יַדַּע בְּהוּ.

עַד דְּהוּוּ יִתְבִּי, עֲאֵלוּ חֲכָמֵי דְרָא לְמוּבְקָר
לִיה, אוֹלִיט לְהוּ עַל דְלָא אָתוּ
לְשִׁמּוּשָׁא לִיה דְתַנְיִן גְּדוּלָּה שְׁמוּשָׁה יוֹתֵר
מִלְמוּדָה. עַד דְּאַתָּא רַבִּי עֲקִיבָא, אָמַר
לִיה עֲקִיבָא עֲקִיבָא לָמָּה לֹא אֶתִית
לְשִׁמּוּשָׁא לִי (דְהָא אֶתָּא עֲתָא לְאַצְרָפָא). אָמַר
לִיה רַבִּי לֹא הָוָה לִי פְּנָאִי. אֶרְתַּח אָמַר
אֶתְמַהָה עֲלָךְ אִי תְמוֹת מִיתַת עֲצָמְךָ.
לְטִיָּיה דִּיהָא קֶשֶׁה מִכָּלְהוֹן מִיתַתִּיהָ.

בְּכִי רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר לִיה רַבִּי אוֹלִיף לִי
אוֹרִייתָא. אֶפְתַּח פּוּמִיָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בְּמַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה. אֶתָּא אִשָּׁא וְאַסְחַר
לְתַרוּוִיהוּן. אָמְרוּ חֲכָמִיָּא שְׁמַע מִנִּיה
דְּלִית אֲנִן חֲזִינִין וְכִדְאִין לְכָךְ, נְפָקוּ
לְפִתְחָא דְבְּרָא וְיִתִּיבוּ תַמְּוֹן, הָוָה מַה דְּהָוָה
וְאִזַּל אִשָּׁא.

וְאוֹלִיף בְּבִהְרַת עֵזָה תִּלַּת מֵאוֹת הַלְכוֹת
פְּסוּקוֹת, וְאוֹלִיף לִיה מֵאוֹתֵם

וְשִׁשָּׁה טְעָמִים עֶשֶׂר טְעָמִים שֶׁל פְּסוּקֵי שִׁיר
הַשִּׁירִים, וְהָיוּ עֵינֵי רַבִּי עֲקִיבָא זוֹלְגוֹת
דְּמַעוֹת, וְחִזְרָה הָאֵשׁ כְּבַתְחִלָּה. כְּשֶׁהִגִּיעַ
לְפָסוּק (שִׁיר ב) סְמוּכוֹנֵי בְּאֲשִׁישׁוֹת רַפְדוּנֵי
בַתְּפוּחִים כִּי חוֹלַת אֶהְבֶּה אֲנִי, לֹא יָכַל
רַבִּי עֲקִיבָא לְסַבֵּל, וְהָרִים קוֹלוֹ בְּבִכְיָה.
וְהָרִים קוֹלוֹ וְלֹא הָיָה מְדַבֵּר מִיְרַאת
הַשְּׂכִינָה שֶׁהָיְתָה שָׁם.

הַזָּהָר לֹו כָּל עֲמֻקוֹת וְסוּדוֹת עֲלִיוֹנִים
שֶׁהָיוּ בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, וְהַשְּׂבִיעוּ
שְׂבוּעָה שֶׁלֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשׁוּם פְּסוּק מִמֶּנּוּ,
כְּדִי שֶׁהִקְבִּי"ה לֹא יִחְרִיב אֶת הָעוֹלָם
בְּגִלְלוֹ, וְלֹא רוּצָה לְפָנָיו שֶׁהִבְרִיחַ
יִשְׁתַּמְּשׁוּ בּוֹ מִרַב הַקְּדָשָׁה שֶׁיֵּשׁ בּוֹ. אַחַר
יָצָא רַבִּי עֲקִיבָא וּבְכָה, וְנִבְעוּ עֵינָיו מִיָּם,
וְהָיָה אֹמֵר, וַי רַבִּי! וַי רַבִּי! שֶׁהָעוֹלָם
נִשְׁאַר יְתוֹם מִמֶּנּוּ. נִכְנָסוּ אֵלָיו כָּל שְׂאֵר
הַחֲכָמִים, וְשָׂאֲלוּ אוֹתוֹ, וְהִשִּׁיב לָהֶם.

הָיְתָה דְחוּקָה לּוֹ [הַשְּׂעָה] לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
הוֹצִיא שְׁתֵּי זְרוּעוֹתָיו וְשָׁם אוֹתָם
עַל לְבוֹ. פָּתַח וְאָמַר, אוֹי הָעוֹלָם, הָעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן חוֹזֵר לְהַתְּכַנֵּס וּלְהַגְנוֹ מִן הַתְּחַתּוֹן
כָּל אֹר וּמְאוּר. אוֹי לָכֶם שְׁתֵּי זְרוּעוֹת, אוֹי
לָכֶם שְׁתֵּי תוֹרוֹת שֶׁיְהִיוּ נִשְׁפָּחִים הַיּוֹם
הַזֶּה מִן הָעוֹלָם. שְׂאֵמֵר רַבִּי יִצְחָק, כָּל יְמֵי
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הָיְתָה הַשְּׂמוּעָה מְאִירָה מִפְּנֵי
כִּיֹּם שֶׁנִּתְּנָה בְּהַר סִינַי.

אָמַר, תּוֹרָה [לְמַדְתִּי וּגְמָרָא] הַבְּנֵיתִי
וְחֲכָמָה לְמַדְתִּי וְשְׂמוּשׁ עֲשִׂיתִי,
שְׂאֵלוֹ יְהִיוּ כָּל בְּנֵי אָנוּשׁ שֶׁל הָעוֹלָם

וְשִׁיתְּסֵר טְעָמִים דְּפְסוּקֵי דְשִׁיר הַשִּׁירִים.
וְהָיוּ עֵינָיו דְּרַבִּי עֲקִיבָא נַחְתִּין מִיָּא.
וְאַתְחַזֵּר אֲשָׁא כְּקַדְמֵיתָא. כַּד מָטָא לְהָאִי
פְּסוּקָא (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) סְמוּכוֹנֵי בְּאֲשִׁישׁוֹת
רַפְדוּנֵי בַתְּפוּחִים כִּי חוֹלַת אֶהְבֶּה אֲנִי, לֹא
יָכִיל לְמַסְבֵּל רַבִּי עֲקִיבָא וְאָרִים קְלִיָּה
בְּבִכְיָתָא וְגַעֲי וְלֹא הָוָה מְמַלְל מִדְּחִילוֹ
דְּשְׂכִינְתָא דְהוֹת תַּמּוֹן.

אֲזָרִי לִיָּה כָּל עֲמֻקְתָּא וְרִזִּין עֲלֵאִין דְּהוֹה
בֵּיה בְּשִׁיר הַשִּׁירִים. וְאוּמֵי לִיָּה
אוּמָאָה דְלֹא לִישְׁתַּמֵּשׁ בְּשׁוּם חַד פְּסוּק
מִזֵּיָּה כִּי הִכִּי דְלֹא לִיְחָרִיב עֲלֵמָא, קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּגִינְיָה. וְלֹא בְּעֵי קַמֵּיה
דִּישְׁתַּמְּשׁוֹן בֵּיה (דף צט ע"א) בְּרִייתֵי
מִסְגִּיאוֹת קְדוּשְׁתָּא דְאִית בֵּיה. לְבַתֵּר
נְפִיק רַבִּי עֲקִיבָא וְגַעֲי וְנִבְעֵין עֵינָיו מִיָּא,
וְהוֹה אָמַר, וַי רַבִּי, וַי רַבִּי, דְּאִשְׁתַּאֲר
עֲלֵמָא יְתוֹם מִנֶּה. עֲאֵלוֹ כָּל שְׂאֵר חֲכָמֵיָּא
גְּבִיָּה וְשָׂאֲלוּ לִיָּה וְאָתִיב לְהוֹן.

הוֹה דְחִיק לִיָּה (שְׂעָתָא) לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר,
אִפִּיק תְּרֵי דְרוּעוֹי וְשׁוּיְנוֹן עַל לְבִיָּה.
פָּתַח וְאָמַר, אִי עֲלֵמָא עֲלֵמָא עֲלֵמָא,
חִזְרַת לְאֵעֲלָא וּלְאֵגְנוּא מִן תְּתָאָה כָּל
נְהִירוֹ וּבּוּצִינָא. וַי לְכוּן תְּרֵי דְרַעֲי וַי לְכוּן
תְּרֵי תוֹרוֹת דִּישְׁתַּכְּחוּן יוּמָא דִּין מִן
עֲלֵמָא. דְּאָמַר רַבִּי יִצְחָק כָּל יוּמוֹי דְּרַבִּי
אֱלִיעֶזֶר הָוָה נְהִירָא שְׂמַעְתָּא מִפּוּמֵיה
כִּיּוּמָא דְאִתְהִיבַת בְּטוֹרָא דְסִינַי.

אָמַר אוּרִייתָא (סְבִרִית גְּמָרָא) גְּמִרִית
וְחֲכָמָתָא סְבִרִית וְשְׂמוּשָׁא
עֲבָדִית. דְּאֵלוֹ יְהוֹן כָּל בְּנֵי אִינְשָׁא דְעֲלֵמָא

סופרים, לא יוכלו לכתב, ולא חסרו תלמידי מחכמתי אלא ככוחלא בעינא ואני מרבותי אלא כמי ששותה בים. ולא היה אלא להחזיק טובה לרבותיו יותר ממונו.

והיו שואלים ממונו באותו סנדל של ביום, עד שיצאה נשמתו ואמר טהור. ולא היה שם רבי עקיבא. כשיצאה השבת, מצא אותו רבי עקיבא שמת. קרע בגדו ושרט כל בשרו, ודם ירד ונמשך על זקנו. היה צונח ובוכה. יצא החוצה ואמר: שמים שמים, אמרו לשמש וללבנה, שהאור שהיה מאיר יותר מהם הרי נחשך.

אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת - שמחה, והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו. זהו שכתוב וירא וירץ לקראתם, בשמחה לקבל פניהם. מאיזה מקום? מפתח האהל, כמו שאמרנו. וישתחו ארצה - אל השכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו' - זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. בא ראה מה פתוב, (קהלת ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה, כל מה שחיה, נחשב כיום אחד אצלו.

אמר רבי שמעון, נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח

סופרים לא יכלין למכתב ולא חסרי תלמידי מחכמתי אלא ככוחלא בעינא ואנא מרבותי אלא כמאן דשתי בימא. ולא הוה, אלא למיתן טיבותא לרבוהי יתיר מניה.

והיו שאלין מניה בהוא סנדלא דיבום עד דנפק נשמתיה ואמר טהור. ולא הוה תמן רבי עקיבא. כד נפק שבתא אשכחיה רבי עקיבא דמית, בזע מאניה וגריר כל בשריה ודמא נחית ונגיד על דיקניה. הוה צוח ובכי, נפק לברא ואמר, שמיא שמיא, אמרו לשמשא ולסיהרא דנהירותא דהות נהיר יתיר מנהון הא אתחשך.

אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת שמחה והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו, הדא הוא דכתיב, וירא וירץ לקראתם. בשמחה, לקבל פניהם. מאי זה מקום, מפתח האהל כדקא אמרו. וישתחו ארצה לגבי שכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו'. זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. תא חזי, מה כתיב, (קהלת ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה כל מה שחיה נחשב כיום אחד אצלו.

אמר רבי שמעון נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (ונסו

היום [ונסו הצללים], וידמה בעיניך כהרף
 עין בעודך בעולם הזה. ונסו הצללים, זהו
 שכתוב (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ.
 בבקשה מן, סב דמה לך דודי לצבי וגו'.

הצללים) וידמה בעיניך כהרף עין בעודך
 בעולם הזה. ונסו הצללים הדא הוא
 דכתיב, (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ.
 בבקשה מן, סב דמה לך דודי לצבי
 וגו'.

דבר אחר עד שיפוח היום וגו' - אמר
 רבי שמעון בן פזי, זו אזהרה לאדם
 בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין: מה
 הצבי קל ברגליו - אף אתה היה קל פצבי
 או כעפר האילים לעשות רצון בוראך
 כדי שתנחל העולם הבא, שהוא הרי
 בשמים, הנקרא הר ה', הר התענוג, החר
 הטוב (ע"כ מדרש הנעלם).

דבר אחר עד שיפוח היום וגו'. אמר רבי
 שמעון בן פזי, זו אזהרה לאדם
 בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. מה
 הצבי קל ברגליו אף אתה היה קל פצבי
 או כעפר האילים לעשות רצון בוראך
 כדי שתנחל העולם הבא שהוא הרי
 בשמים הנקרא הר ה', הר התענוג החר
 הטוב (ע"כ מדרש הנעלם).

סיום זהר הוא תקון לגאלה האמתית - ועלוי מזל עם ישראל

בשנת תרפ"א יצאו גדולי וצדיקי ארץ ישראל בקריאת קודש למען החזק בלימוד
 הזוהר הקדוש. וזה נסח קריאתם: כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזוהר
 הקדוש, אשר הוא מביטל כל מיני פּרענייות וגזרות קשות ורעות, ומותנא וחרבא
 ובזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאלה
 האמתית מטעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא" אשר היא נעתקה למטה,
 לשקד על למוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים, וכפי הרשימות
 אשר קבלנו, לא נגמר רק לערף שש מאות סיומים. על בן אגחנו רבני וגאוני ארץ
 הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת, ללמד עוד פעם בכדי לגמור
 האלף סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, כפי שעור הראשון יותר או פחות עם
 בני חברתו של אשתקד, סיום זהר אחד לעלוי מזל עם ישראל ולביטל כל הצרים
 אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה
 ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם
 דרור בארץ", אכ"ר.
 מתוך "זכותא דבר יוחאי"

❁ פרשת נח ❁

זוהר חלק א' פרשת נח - דף נ"ט עמוד ב'

נח למטה כדמיון שלמעלה

"אֱלֹהֵי תוֹלְדֹת נֹחַ". אמר רבי אלעזר: למדנו בכל מקום שכתוב אלה פסל את הראשונים. בא וראה, נח למטה בבחינת יסוד הקודש היה כעין שלמעלה^[א], ועל כן נקרא איש האדמה. וסוד למדנו בזה, שהרי נח נצרך לתיבה, להתחבר בה ולקיים זרע של הבל. שכתוב: "לְחַיֹּת זֶרַע וּגוֹ". מה זאת תיבה. היינו ארון הברית^[ב] ונח והתיבה למטה כך היו כדמיון שלמעלה. נח כתוב בו ברית. שכתוב: "וַהֲקַמְתִּי אֶת בְּרִיתִי וּגוֹ". ועד שנתקיים בו כח קדושת הברית לא נכנס לתיבה. שכתוב: "וַהֲקַמְתִּי אֶת בְּרִיתִי אִתְּךָ וּבְאֵת אֵל הַתְּבָה". ואז היתה התיבה בבחינת ארון הברית. בשביל זה תיבה ונח הם כדמיון שלמעלה^[ג] כמו שזה הברית שלמעלה הוא עושה תולדות. כדמיון זה נח למטה הוא עושה תולדות. נח איש צדיק. כך הוא בודאי כדמיון שלמעלה. ועל זה כתוב (משלי י'): "וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם". שהארץ על כח זה מתקיימת. הוא העמוד שהעולם עמוד עליו. ומי הוא. זה צדיק^[ד], ונח נקרא איש צדיק למטה כדמיון שלמעלה. איש צדיק יסודו של העולם. איש האדמה ודאי^[ה] תמים היה בדורותיו. הוא היה שלם מכולם. תמים היה שנולד מהול. כמו שכתוב (בראשית י"ז): "הַתְּהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים". בשביל זה אלה תולדות נח. אלה ודאי. שהרי היא בבחינת יסוד העולם. שעשה תולדות להתקיים בארץ.

זוהר חלק א' פרשת נח - דף ס' עמוד ב'

בן חכם ישמח אב

ר' אבא אמר: "אֱלֹהֵי תוֹלְדֹת נֹחַ". מיום שעבר אדם על מצות רבונו. כל בני העולם שנולדו אחר כך נקראו בני האדם. ולא לשבח נקראו כך. אלא כמי שאומר בניו של זה שעבר על מצות רבונו. כיון שבא נח נקראו בני העולם על שמו של נח. תולדות נח לשבח שהקים אותם בעולם. ולא תולדות אדם שהעבירם מן העולם וגרם מיתה לכל. אמר לו ר' יוסי, אם כן הרי כתוב אחר כך: "וַיֵּרֶד ה' לְרֹאֵת אֶת הָעִיר וְאֵת הַמְּגִדֵל אֲשֶׁר בָּנוּ בְנֵי הָאָדָם". בני האדם

זוהר חלק א' פרשת נח - דף ס"א עמוד א'

שהקפיד הקב"ה על שיעור מידתה בגדולתה מובן מזה שנעשתה בכונה מיוחדת שתהיה ראויה שיופיע בה אור קדושת השכינה ששורשה היא ספירת מלכות כדמיון הגן עדן והמשכן והמזבח. ולזאת לא קבלה התבה בקרבה את החוטאים אפילו מן הבעלי חיים. ג. פירוש, כעין יחוד ספירת יסוד עם ספירת מלכות. ד. היינו ספירת יסוד שעל ידה נמשכה השפע לקיום עולם הזה. ה. כמו בעל האדמה כיון שהוא בזכותו היה מעורר למעלה

א. כי ספירת יסוד היא בחינת זכור. שעל ידה נמשכת השפע ממעל לספירת מלכות לצורך עולם הגשמי. לכן ספירת מלכות היא בחינת נקבה. ומי שהוא נוטר בריתו מן פגם נקרא צדיק כמו יוסף הצדיק ויש בכחו לפעול השפעת השפע לעולם הגשמי שנקרא ארץ ואדמה כמו שכתוב ויוסף הוא המשביר לכל עם הארץ. ונח שהיה נוטר בריתו היה בבחינת צדיק. ולכן נקרא איש האדמה כמו בעל האדמה. ב. כוונתו בענין מעלת התבה דכיון

כתוב. ולא כתוב בני נח. אמר לו, מפני שאדם חטא לפני רבונו. מוטב לו שלא היה נברא ולא יכתב עליו מקרא הזה. אלא בא וראה כתוב (משלי י'): "בֵּן חָכָם יִשְׂמַח אָבִי". כאשר הבן טוב כל בני העולם מזכירים את אביו לטוב. וכאשר היא רע הכל מזכירים את אביו לרע. אדם לפי שחטא ועבר על מצות רבונו. כאשר באו אותן שמרדו ברבונו מה כתוב. אשר בנו בני האדם. בניו של אדם הראשון שמרד ברבונו ועבר על מצותו. ובשביל זה כתיב אלה תולדות נח. אלה ולא הראשונים. אלה שנכנסו לתוך התיבה ויצאו והוציאו תולדות משם. בא וראה, אלו הוציא אדם תולדות מגן עדן לא היו נכרתים לדורי דורות. ולא היה נחשך אור הלבנה לעולם¹ וכולם היו קיימים לעולם. ואפילו מלאכים עליונים לא היו יכולים לעמוד לפניהם באור וזיו וחכמה. כמו שכתוב בצלם אלקים ברא אותו. אבל כיון שגרם החטא. ויצא מגן עדן ועשה תולדות מבחוץ. לא נתקיימו בעולם ולא היו כראוי².

תולדותיו של אדם הראשון

אמר ר' חזקיה, וכי איך היו יכולים לעשות תולדות שם. שהרי אלמלא לא נמשך על אדם יצר הרע וחטא. היה הוא נתקיים בעולם בלבדו ולא הוליד תולדות. כדמיון זה אלמלא שחטאו ישראל בעגל. והמשיכו עליהם יצר הרע. לא הולידו תולדות לעולם. ולא היו באים דורות אחרים לעולם. אמר לו, אלמלא לא חטא אדם לא היה מוליד תולדות כאלה מצד יצר הרע. אבל היה מוליד תולדות מצד של רוח הקודש. שאחר כך לא עשה תולדות אלא מצד יצר הרע. ולפי שכל תולדות האנשים באים מצד יצר הרע. לפיכך אין להם קיום ואין ביכולתם להתקים. כיון שכח צד הטומאה מעורב בהם. אבל אילו לא חטא אדם ולא נגרש מגן עדן. היה מעמיד תולדות מצד רוח קודש הקדשים כמלאכים עליונים. קיימים לדורי דורות כדמיון שלמעלה. כיון שחטא והוליד בנים מחוץ לגן עדן. ולא זכה להוציאם מגן עדן. לא נתקיימו אפילו להשתרש בעולם הזה. עד שבא נח שהוא צדיק ונכנס בתיבה. ומן התיבה יצאו כל דורות העולם. ומשם נתפזרו לכל ארבע רוחות העולם.

זיו הזוהר

השפעת השפע לקיום האדמה. 1. אור
הלבנה פירוש אור ספירת מלכות והשכינה
הקדושה. 2. הגם דבגמרא מובא שעלו התלמוד.